

VŠETATY

Tak mi tykej furt!

24. září 2014 to bylo přesně 150 let, co obcí Všetaty projel první vlak. Její malebné nádraží je dnes důležitým železničním uzlem, kde se schází tratě Praha – Turnov a Ústí nad Labem – Lysá nad Labem. Stanice má z každé strany dvě nástupiště a nádražní restaurace Lokobar je umístěna tak, že z jejích oken vidíte na každé z nich. Nemusíte se tedy bát, že byste svůj vlak přehlédli. To, že si ho rádi necháte ujet, je už věc druhá.

Zhruba tři roky se Lokobar pyšní také venkovním posezením přímo na perónu (na kterém je sice jako na nástupišti zakázáno kouřit, máte-li však speciální plechovkové popelníky, kouřit můžete), ze kterého se do restaurace vchází skrze dvoje nádherně vrzající dveře. Prvními se dostanete do zhruba metr krátkého foyer, v němž se skladuje dřevo do kamen. Druhé dveře vedou již přímo na plac. Ten je tvořen dvěma velkými místnostmi se žlutými stěnami, dřevěným obložením a příjemným přitímím. Ačkoliv je Lokobar právem považován za kultovní nádražku, internet vám toho o něm moc nepoví. Důvod bude nejspíše ten, že zážitky z Lokobaru bývají nepřenositelné. Někdy až neuvěřitelné.

Jeden z mála materiálů, který pronikl na veřejnost, je video na stream.cz zachycující Agátu Hanychovou s kamarádkou, které přijely vlakem z Kbel. „*J sme někde v prdeli,*“ konstatovala Agáta na perónu před vchodem do Lokobaru. Přitom byly ve Všetatech. Z videa je patrné, že Lokobar překypuje velikorysostí. Místní štamgasti se mohli přetrhout, aby dívkám dali peníze na potřebnou zpáteční jízdenku a ony mohly vypadnout. Jízdenku si nekoupily, ale průvodčí, mistr tautologie, se oblafnout nenechal. Protože „*Kbely jsou Kbely, ale Všetaty jsou Všetaty.*“ A navíc sem bylo sem, ale zpátky je zpátky.

Důležitější než Agáta jsou však záběry z Lokobaru, na nichž je mimo jiné zachycen místní bavič, který vám pokaždé, když jde na záchod a vy sedíte u stolu vedle dveří na wecko, poví vtíp. A je mu jedno, že už vám ho říkal minimálně třikrát. Naneštěstí zde nebyla Agáta v sobotu, jinak by byl na videu i Olaf de Kunde, známý také pod pseudonymem Daniel Štorek. Ten si zde každou sobotu ve 14:07 objednává Březňáka, turka a obšťastňuje okolí svou přítomností. Oslavil zde také své padesáté narozeniny, na kterých zahrál se svou legendami opředěnou kapelou Zborcené Harfy Tón. Byl to vůbec první koncert v historii Lokobaru. Mysleli jsme, že to bude čest spíše pro nás, mít možnost jeho

padesátku oslavit právě zde, ale vedoucí naopak děkoval nám! Možná proto, že nechyběl ani striptýz – ten ale naštěstí obstarala striptérka, nikoliv Olaf.

V Lokobaru se pije za bezkonkurenční ceny. Nápojový lístek vedle dveří hlásí AKCE už přinejmenším rok. Březňák je tu za neuvěřitelných 19 Kč, Gambrinus za 21 Kč a Svijany za 23 Kč.

Za dobrou atmosférou ve všetatské nádražce stojí také výčepní Míra. Když jsme jednou měli po sobotní kalbě potřebu oddálit kocovinu, nervózně jsme poposedávali na perónu už od půl deváté ráno. Olaf se ale chystal zdrhnout, protože ten den hrála v Praze Viktorka. Bylo krátce po deváté, když náhle přijel vlak a Olaf se jal nastupovat. Vtom výčepní Míra vyšel i s pivama ze dveří a vida utíkajícího Olafa volal: „*Kam si jako myslíš, že běžíš?! Máš tady pivo!*“ To Olafa, na rozdíl od našeho naléhání, přimělo zůstat. Stáhnul ocas a vrátil se ke stolu. Výčepní jsou holt v Lokobaru autoritou, která se musí poslouchat. Do dalšího vlaku už ale Olaf, samozřejmě potají, naskočil bez zaplacení. Jen nechal na stole třicet korun. Útrata však činila 32,50 Kč (v tu dobu byl Březňák ještě za 17,50 Kč + turek 15 Kč). Výčepní Míra mu nesmlouvavě zapsal sekeru 2,50 Kč.

„Tyvole, ty mi vykáš, ale když jsi vyndanej, tak mi tykáš. Tak mi tykej furt,“ řekl zase jednou mně. Jindy jsem teprve vystupoval z vlaku a už na mě z perónu volal, jestli si dám pivo. A to jsem ve Všetatech jen přestupoval. Tot' důkaz, že je o vás v Lokobaru vždy dobře postaráno.

Krom nápojů tu nabízí také něco na zub a na své si přijdou i děti. Při přestupu z jednoho nástupiště na druhé lidé většinou prochází nádražní čekárnou. Mnozí však zamíří nejdříve do dveří vedle čekárny, tedy do Lokobaru. Zpět pak vycházejí tatínkové s lahvičkama a děti s Míšou nebo ruskou zmrzlinou. Lokobar má samozřejmě i svou kuchyni. Lidé sem na obědy chodí a dokonce se i vracejí, takže vaří zřejmě slušně.

No a s jídlem souvisí také záchody, jejichž hodnocení bývá důležitou součástí recenzí nádražních restaurací. Povím k nim jen toto: když v celých Všetatech vypadl proud, byla na záchodech Lokobaru tma tmoucí. Já jsem si na nich svítil mobilem. Po mně šel Olaf, který má ale ve zvyku nechávat si mobil doma, takže u sebe žádný zdroj světla neměl. Po jeho návratu jsem byl zvědavý, jak se trefil do mušle. Prý po hmatu...

A na závěr ještě malé lingvistické okénko. Název obce Všetaty je slepenec dvou staročeských slov „vsje“ a „taty,“ což znamená „všichni zloději“ – ale to jen tak mimochodem.

*Dr. Milan Michko
listopad 2015*